

POSTANOWIENIE

10 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 10 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko Gminie Miasto Łódź
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Gminy Miasto Łódź
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 28 października 2022 r., I ACa 152/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Gminy Miasto Łódź na rzecz T. K. kwotę 2700
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana Gmina Łódź wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, oddalającego w zasadniczej części apelację skarżącej od wyroku Sądu pierwszej instancji w sprawie o zapłatę z powództwa T. K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Podniosła przy tym trzy niezależne, lakonicznie uzasadnione wątki.

Po pierwsze, zdaniem pozwanej Sąd Apelacyjny błędnie zastosował przepisy ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (dalej: p.o.ś.), pomijając, że zabudowę nieruchomości powoda wykluczały już regulacje dotyczące ochrony środowiska. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego odzwierciedlał jedynie ten stan, stosownie do art. 73 ust. 1 pkt 1 p.o.ś., wobec czego ewentualne odszkodowanie mogło przysługiwać powodowi nie na podstawie art. 37 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p., lecz jedynie stosownie do art. 129 p.o.ś. (pozwana nie wskazała przy tym bliżej jednostki redakcyjnej – ani w ramach zarzutów skargi, ani w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania).

Po drugie, zdaniem skarżącej w sprawie nie doszło do spełnienia się przesłanek odpowiedzialności gminy na podstawie art. 36 ust. 1 oraz art. 37 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p., gdyż Sąd Apelacyjny badał jedynie potencjalne „przeznaczenie nieruchomości, które to wynikać by miało z hipotetycznej decyzji wz, która w rzeczywistości nigdy nie zaistniała i nie można stwierdzić w 100% że zaistniałaby nawet po przeprowadzeniu stosownego postępowania o jej wydanie”.

Po trzecie, pozwana zakwestionowała sposób wyceny jednej z działek należących do powoda, wskazując, że wyceny dokonano w sposób nierynkowy. Wątku tego nie rozwinęto ponad wskazanie na opisane tu stanowisko.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności

powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku pozwanej wymaganiom tym nie odpowiada i sprowadza się do powtórzenia zarzutów kasacyjnych oraz skróconej, zmodyfikowanej wersji ich uzasadnienia. Zestawienie stanowiska skarżącej z uzasadnieniem zaskarżonego orzeczenia nie świadczy o tym, by w sprawie wystąpiła oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Apelacyjny jednoznacznie ustalił, że regulacje związane z prawem ochrony środowiska nie uniemożliwiały powodowi zabudowania nieruchomości, a zabudowę wykluczył dopiero miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (s. 14-15). Odmienne stanowisko pozwanej, nieumotywowane we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, nie mogło zatem przekonać o wystąpieniu przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nadto ten wątek wywodów skarżącej nie mieści się w ramach podstaw skargi, gdyż w zarzutach nie wskazano na żaden konkretny spośród licznych przepisów zawartych w art. 129 p.o.ś.; przywołanie samego tego artykułu nie może być przy tym wystarczające, gdyż nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie za skarżącego konkretnego unormowania, które miało zostać naruszone przez Sąd drugiej instancji.

Kwestia tego, jak należy rozumieć przesłankę uniemożliwienia lub istotnego ograniczenia korzystania z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem (art. 36 ust. 1 pkt 1 u.p.z.p.) była już wielokrotnie rozważana w orzecznictwie. Wbrew założeniom pozwanej niewydanie decyzji o warunkach zabudowy nie stało na przeszkodzie przyznaniu powodowi odszkodowania; wystarczające jest ustalenie, że doszło do pozbawienia właściciela nieruchomości potencjalnej, a zarazem realnej, formy czynienia użytku z jego nieruchomości. (zob. wyrok SN z 26 stycznia 2024 r., II CSKP 1657/22, i przywołane tam orzecznictwo).

Z kolei kwestia ustalenia wartości działki wskazanej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogła przełożyć się na

stwierdzenie wystąpienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a w konsekwencji – na kierunek rozstrzygnięcia wieńczącego etap tzw. przedsądu, skoro w sprawie ustalono, że szkoda powoda z tytułu utraty wartości pozostałych działek znacznie przewyższała dochodzoną w sprawie kwotę (s. 7 uzasadnienia). Skarżąca nie rozwinęła w ogóle tego wątku swojej argumentacji, co uniemożliwia szersze odniesienie się do zajętego przez nią stanowiska; w świetle wiążących Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) ustaleń faktycznych należy jednak uznać, że co najmniej nie wykazano, by błąd dotyczący wyceny wspomnianej przez pozwaną działki mógł uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]